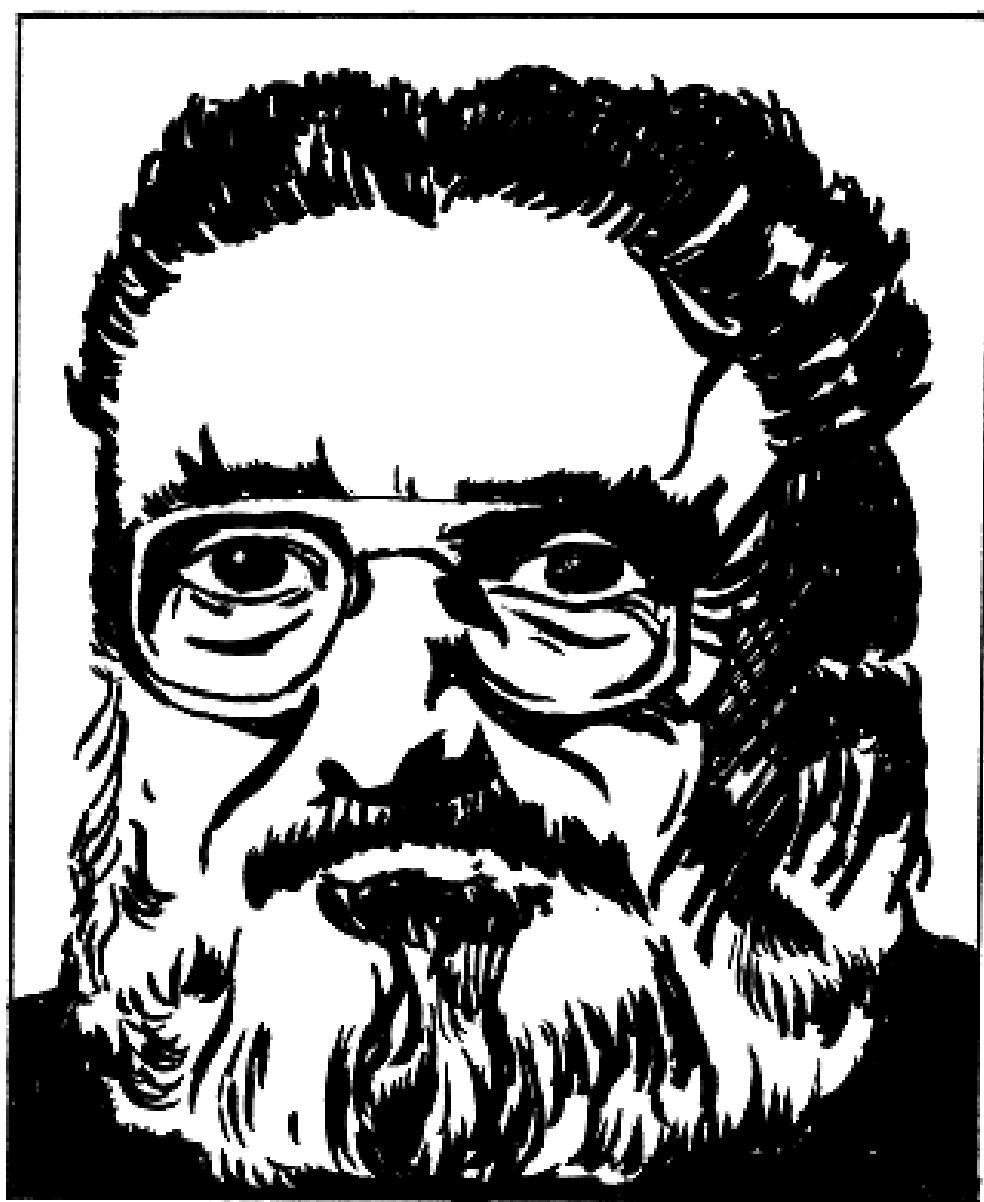

DEN DEMOKRATISKA REVOLUTIONEN

Ur: PKP:s Allmänpolitiska linje (1988)

***Proletärer i alla länder,
förener er!***

DEN DEMOKRATISKA REVOLUTIONEN

1. INLEDNING

Ordförande Gonzalo, som upphöjer, försvarar och tillämpar marxismen-leninismen-maoismen huvudsakligen maoismen, fastställer att den peruanska revolutionen i sitt historiska skede först ska utvecklas som en demokratisk revolution, därefter som en socialistisk revolution. Efter det måste den utveckla kulturrevolutioner vars slutmål är övergången till kommunismen. Denna process är oavbruten och genom den tillämpas och specificeras folkriget. För att nå denna slutsats, utgår han från Marx lära om att man i Tyskland skulle se en ny version av 1500-talets bondekrig, där man förmådde kanalisera böndernas demokratiska energi. Lenin utvecklade sedan tanken utifrån idén, att eftersom borgarklassen redan är en föråldrad klass och böndernas strävan just innebär krossandet av feodalismen, så kan denna process bara förverkligas under ledning av proletariatet. Även

Ordförande Mao utgår från detta och framlägger tesen "om ny-demokrati" som en del av den proletära världsrevolutionen. Där föreställer man sig en gemensam diktatur under de revolutionära klasserna vilken står i motsättning till bourgeoisiens diktatur. Den demokratiska revolutionen är en övergångsfas och kan endast förverkligas under ledning av proletariatet.

Han tar hänsyn till Perus särskilda förhållanden, att det under landets historiska utveckling inte skett någon borgerlig revolution eftersom det inte funnits en borgarklass i stånd att leda en sådan. Jordfrågan och den nationella frågan är två problem som ännu inte fått någon lösning och då vi befinner oss i imperialismens och den proletära världsrevolutionens era så är proletariatet den klass som det åligger att förstöra imperialismen, byråkratkapitalismen och halvfeodalismen. Denna kamp sker inte för borgarklassens skull utan för proletariatet, bönderna (huvudsakligen fattigbönderna), småborgerskapet och mellanbourgeoisin.

Han ser även att det peruanska proletariet har mognat och formerat sig i sitt kommunistiska parti, ett parti av ny typ som är kapabelt att leda revolutionen. Och det finns inte längre utrymme för en demokratisk revolution av den gamla typen utan istället krävs en ny typ av den borgerliga revolutionen. Denna typ av revolution kan, precis som alla typer av revolution idag, enbart ske genom folkrig som den främsta formen av kamp. De revolutionära väpnade styrkorna är den främsta formen av organisation.

På så sätt fastställer han det peruanska samhällets karaktär som halvfeodalt och halvkolonialt från vilket det utvecklas en byråkratkapitalism. Han slår fast vilka som är revolutionens måltavlor, vilka uppgifter som måste fullgöras, han definierar samhällets klasser och den demokratiska revolutionens väsen, hur den förverkligas idag och dess perspektiv.

2. DET NUVARANDE PERUANSKA SAMHÄLLETS NATUR

Han utgår från den historiska materialismen och analyserar den peruanska utvecklingsprocessen. Han förklarar att det gamla samhället utvecklade agrarförhållanden som byggde på den andinska familjeklanen, *ayllu*. Det var en ordning som baserades på gemensam egendom. Dessa förhållanden började precis utvecklas till en form av slaveri under Inkariket, vilket uppstått genom erövringskrig.

Under 1500-talet förde spanjorerna med sig ett föråldrat feodalsystem och genomtvingade det med vapenmakt mot de inföddas motstånd. Peru utvecklades till ett feodalt och kolonialt samhälle. I samband med *Frigörelsen*, vars ledning utgjordes av frihetskämpar, som själva var jordägare, bröt man med det spanska styret. Man bröt dock inte med det feodala systemet och bönderna förmådde inte erövra sin jord.

Under 1800-talet pågick en intensiv kamp

mellan England och Frankrike för att styra över oss. Vid mitten av århundradet sker ett genombrott för kapitalismen och ett språng tas från den gamla befintliga feodala grunden. Hela den här processen kommer i Peru att innebära en förändring, en övergång från feodal till halvfeodal och från kolonial till halvkolonial.

Ordförande Gonzalo förklarar i sin beskrivning av det nutida peruanska samhället att: ”det nuvarande Peru är ett **halvfeodalt och halvkolonialt samhälle där en byråkratkapitalism håller på att utvecklas.**” Detta är ett karaktärsdrag som redan Mariátegui definierat i punkt tre i *Partiets uppbyggnadsprogram* och som ordförande Gonzalo i ljuset av marxismen-leninismen-maoismen huvudsakligen maoismen kunde fastslå och hävda: att både halvfeodalismen och halvkolonialismen bibehållits och utvecklas på nya sätt. I synnerhet förklarar han hur det kom sig att byråkratkapitalismen utvecklades på denna grund under hela den process som det nutida peruanska samhället

genomgått. Detta är en fråga av stor vikt för att förstå karaktären av det peruanska samhället och revolutionen.

Frågan om byråkratkapitalismen är en av ordförande Maos grundläggande teser. Den har ännu inte begripits och accepterats av alla världens marxister. Naturligtvis var den av historiska skäl inte heller känd för Mariátegui som levde 1894-1930. Ordförande Gonzalo tillämpar dem emellertid på de konkreta förutsättningarna i vårt land. För att analysera den aktuella sociala processen måste man utgå från tre nära sammanflätade frågor:

- De moment som byråkratkapitalismen genomgår.
- Proletariatets utvecklingsprocess som fått sitt högsta uttryck i kommunistpartiet.
- Den riktning revolutionen måste röra sig i.

På så sätt lär han oss att **i det nuvarande peruanska samhället kan man skilja mellan tre moment sedan 1895:**

- **Första momentet:** byråkratkapitalismens utveckling. Grundandet av Perus kommunistiska parti (PKP). Framtagande och planering av vägen för att omringa städerna från landsbygden.
- **Andra momentet:** Byråkratkapitalismens fördjupning. Rekonstruktionen av PKP. Etableringen av vägen att omringa städerna från landsbygden.
- **Tredje momentet:** Byråkratkapitalismens allmän kris. PKP:s ledning av folkriget. Tillämpning och utveckling av vägen för att omringa städerna från landsbygden.

Samtidigt förklarar han att det moderna peruanska samhället befinner sig i en **allmän kris**, en sjuklig, allvarlig och obotlig kris, som gör att det endast kan omvandlas med hjälp av en sådan väpnad kamp som PKP leder folket i. Det finns inte någon annan lösning.

Varför är Peru halvfeodalt?

Ordförande Gonzalo förklarar att: ”Det föråldrade halvfeodala systemet fortsätter att leva kvar och präglar landet från dess djupaste rötter till dess mest utvecklade tankeföreställningar och, i allt väsentligt, upprätthåller det fortgående jordproblemet, vilket är drivkraften bakom bondeklassens kamp, framförallt för den stora majoriteten, som består av fattigbönder”. Han understryker att jordproblemet fortsätter att leva kvar just därför att man upprätthåller halvfeodala exploateringsförhållanden som utvecklar denna halvfeodalism. Detta är ett av samhällets grundproblem och tar form i frågan om jorden, livegenskapen och *gamonalismen**.

**Gamonal* betyder hövding, *gamonalism* är rester av uråldriga produktionsförhållanden på Perus landsbygd, övers anm.

Detta är en situation som vi bör se utifrån alla dess aspekter; ekonomiskt, politiskt och ideologiskt, både i basen och i överbyggnaden. Han påvisar att bönderna, som utgör 60 procent av befolkningen och som under århundraden brukat jorden och varit bundna till de stora jordägarna och livegenskapen. Han förklarar att det finns en enorm jordkoncentration i händerna på ett fåtal, i sammanslutningar eller självstående. Detta medan den stora majoriteten av bönderna är fattigbönder som inte äger någon jord, och om de äger jord så är det väldigt lite. På så sätt uppstår **minifundier** (småjordbruk) som är underkastade **latifundiernas** (storgodsens) omåttliga glupskhet.

Detta förhållande trycker ner bönderna i ett system av livegenskap som, vilket Lenin förklarade, kan ta sig tusentals olika former. Dess kärna är dock den personliga underkastelsen. Vi ser därför relationer som bygger på olika förhållanden av underordning, såsom gratisarbete i jordbrukskooperativen SAIS och CAPS, olika "jordbrukargrupper" och "folkko-

operativ” som PAIT, PROEM och så vidare. För övrigt är det känt, att på landsbygden är det bara en av tre arbetsföra bönder som faktiskt officiellt arbetar. Staten vill dra nytta av denna arbetslösa arbetskraft i form av projekt av gratisarbete. Det finns även, särskilt i de andinska regionerna, en självförsörjande ekonomi, marginaliserad från den nationella ekonomin.

Ordförande Gonzalo återförsäkrar sig i marxismen-leninismen-maoismen och vidhåller principen om att jordreformen ska innebära att man krossar den feodala jordegendomen och överlämnar den till de individuella bönderna utifrån ledordet ”Jorden till de som brukar den.” Han förstår att detta uppnås med hjälp av folkkriget och upprättandet av ny makt i en process ledd av kommunistpartiet. Han förespråkar Lenins tes om att det finns två vägar i jordfrågan: godsägarens väg som är reaktionär, utvecklar feodalismen och leder till den gamla staten, och böndernas väg, som är radikal, krossar feodalismen och leder till den nya staten.

Sedan beskriver han träffsäkert utformningen och resultatet av de jordlagar som tagits fram av den gamla staten och bevisar att även efter att dessa implementerats så kvarstår halvfeodalismen, något som man idag försöker förneka. Han beskriver general Pérez Godoys lag om grunden för jordreformen från 1962, lag 15037 från 1964 och lag 17716 från 1969 som tre köp-och-sälj-lagar som tagits fram av statens byråkratiska apparat för att utveckla byråkratkapitalismen. Han varnar för att man efter sådana lagar, som sägs främja jordbrukssystemet, från 1980 ser jordfrågan som avslutad, och att man därmed ser en lösning genom det sammanslagna ägandet och återgången till gamonalismen för att på så sätt driva byråkratkapitalismen framåt. Allt detta under storbankernas kontroll och med ett direkt deltagande från yankee-imperialismen. En riktning som den fascistiska och korporativa APRA-regeringen [*Alianza Popular Revolucionaria Americana* - Amerikanska revolutionära folkalliansen, regering i Peru 1985-90, övers.

anm.] följer är att man återupptar Velascos* fascistiska och korporativa "jordbruksreform" och pratar om att "revolutionera jordbruket" för att på så sätt också stärka gamonalismen. Man anser då jordfrågan som avslutad och lägger istället fokus på produktiviteten, genom Lagen om landsbygdssamhällen och Lagen om *rondas campesinas**. Detta i syfte att fördjupa byråkratkapitalismen och sprida den till alla delar av landet genom att mana massorna till korporativ organisering. Man pekar ut landsbygdssamhällena som grunden för denna korporativa strävan, vilket också stärks av skapandet av mikroregioner, regioner, departementsorganen för utveckling (CORDES) och andra fascistiska och korporativa missfoster.

* Ledare för militärjuntan i Peru mellan 1968 och 1975, övers. anm.)

** Bonde-*rondas*, en korporativ tvångsorganisering av bönder och reaktionär militarisering av landsbygden. Dessa utgör sedan kanonmat i kriget mot gerillan, övers. anm.)

Allt detta är bara ett nytt sätt att koncentrera det gamla storgodsägandet, som aldrig krossats. Det är den gamla vägen för jordäggande i Peru och drevs fram redan på 20-talet, fördjupades på 50- och särskilt 60-talet och fortgår än idag under nya omständigheter.

Denna godsherrarnas väg uttrycks politiskt i den gamla staten genom **gamonalismen**, så som Mariátegui förklarar den: Gamonalismen beskriver inte bara en social och ekonomisk kategori [hövdingarnas "skikt", övers. anm.]. Den utgör ett helt fenomen som inte enbart representeras av *gamonalerna* själva utan även omfattar en lång hierarki av tjänstemän, mellanhänder, agenter, parasiter och så vidare. **Den centrala faktorn i fenomenet är det stora halvfeodala ägandets hegemoni inom politiken och i statsmaskineriet, varpå det som måste göras är att angripa det vid dess rot.**

Ordförande Gonzalo lyfter fram halvfeodalismens uttryck i politiken och statsmaskineriet och pekar på just gamonalismen som det po-

litiska uttrycket för halvfeodalismen. På denna grund byggs sedan hela denna livegenskapsregim där styrande och lakejer, som båda representerar den gamla staten, agerar i landets mest undångömda byar även om de byter klädnad efter vilken regering som råkar sitta vid makten. Mot detta faktum riktas den demokratiska revolutionens svärd, vad agrarkriget beträffar.

Varför är Peru halvkolonialt?

Ordförande Gonzalo klargör, att när den nutida peruanska ekonomin uppstår är den redan från början undertryckt av imperialismen, vilket mästerligt har definierats som kapitalismens slutfas. Imperialismen är en monopolistisk, parasitär och döende kapitalism. Om den någon gång tillåter vårt politiska oberoende så är det bara för att det tjänar dess egna intressen. Den kontrollerar hela den ekonomiska processen i Peru – våra naturtillgångar, exportprodukter, industri, bank- och finanssektorn. I syntes suger den blodet ur vårt folk och slukar vår energi

som nation i formering. Idag utpressar den oss framför allt med hjälp av utlandsskulden på samma sätt som den gör i andra förtryckta nationer.

Han håller fast vid Lenins tes, som ordförande Mao utvecklade träffsäkert, för att definiera vårt samhälles halvkoloniala natur. I korthet förklarade Lenin att det finns en mångfald av varianter för imperialistiskt styre, men två av dem är de vanligaste: **kolonin**, det vill säga en fullständig dominans från det imperialistiska landet över den förtryckta nationen, samt en mellanform, **halvkolonin**, som innebär ett politiskt oberoende men en ekonomisk underkastelse, det vill säga en officiellt oberoende republik som ändå är underkastad imperialismens ideologiska, politiska, ekonomiska och militära nät, hur mycket av en egen regering man än har. Han förkastar därmed den benämning som revisionismen använde under 60-talet, "nykolonialism", där grunden är att imperialismen använder en mildare form av dominans över ett "beroende" land.

Sedan tillämpar han ordförande Maos tes om att en period av kamp mot de två supermakterna, som sinsemellan strider för att dela upp världen mellan sig, har inletts och att man måste specificera vem som är den huvudsakliga fienden i det nuvarande momentet. Han fastställer att den huvudsakliga imperialismen som dominerar oss just nu är yankee-imperialismen, men han fastslår att man även måste värja sig för den ryska socialimperialismen som tränger allt djupare in i landet. Och givetvis även mot de andra imperialistiska makterna, som inte är supermakter. Därför ska proletariatet när de leder den demokratiska revolutionen inte knyta sig till någon supermakt eller annan imperialistisk makt utan behålla sitt ideologiska, politiska och organisatoriska oberoende. Sammanfattningsvis visar han att det peruanska samhället fortfarande är en nation i formering och att dess halvkoloniala natur kvarstår och kan ses inom alla samhällsområden, även under de nya omständigheterna i dagens Peru.

Beträffande **byråkratkapitalismen** tydliggör ordförande Gonzalo att det är en nyckelfråga att förstå den, och dessutom helt avgörande för att kunna förstå det peruanska samhället. Utifrån ordförande Maos tes lär han oss att denna byråkratkapitalism har fem kännetecken:

1) Byråkratkapitalismen är den kapitalism som imperialismen utvecklar i de *efterblivna* länderna, som omfattar kapital från storgodsägarna, storbankerna och magnaterna inom storborgarklassen.

2) Den exploaterar proletariatet, bönderna och småborgarklassen och begränsar mellanbourgeoisin.

3) Den genomgår en process i vilken byråkratkapitalismen sammansmälter med statsmakten och utvecklar en statlig, *comprador* och feodal monopolkapitalism, utifrån vilket man kan förstå att den i det första stadiet utvecklas som

monopolistiskt storkapital som inte är statligt och i den andra fasen, när den sammansmälter med statsmakten, utvecklas till monopolistisk statskapitalism.

4) Förutsättningarna för en demokratisk revolution mognar när den når höjdpunkten i sin utveckling.

5) Att konfiskera byråkratkapitalismen är avgörande för att öppna upp för den demokratiska revolutionen och nödvändigt för att övergå till den socialistiska revolutionen.

Vid tillämpningen av denna tes förstår han att **byråkratkapitalismen är den kapitalism som imperialismen alstrar i de efterblivna länderna, bundet till den föråldrade feodalismen och underkastat imperialismen, det vill säga kapitalismens slutfas.** Den tjänar inte majoriteten utan imperialisterna, storborgarklassen och jordägarna. Redan Mariátegui lade fram att borgarklassen, när den till exempel bildar

banker, skapar ett kapital som är en förläning* från imperialismen och knutet till feodalismen. Ordförande Gonzalo fastställer träffsäkert att den kapitalism som utvecklas i Peru är en byråkratkapitalism som hämmas av de feodala kvarlevornas och är underkuvad imperialismen, som inte tillåter utvecklingen av en nationell ekonomi. **Det är med andra ord en byråkratkapitalism som förtrycker och exploaterar proletariatet, bönderna och småborgarklassen och som inskränker mellanbourgeoisin.** Varför? För att kapitalismen här utvecklas genom en foglig process som inte tillåter någon annan ekonomi än den som gynnar imperialisternas intressen. Det är en kapitalism som representerar storborgarklassen, jordägarna och de rika bönderna av den gamla typen – klasser som utgör en minoritet och som exploaterar och förtrycker massorna.

* Historiskt begrepp för *länsherrens* (adel) överlåtande av nyttjanderätten av sin egendom till en *vasall* som lovat trohet, övers. anm.

Han analyserar den process som byråkratkapitalismen följt i Peru:

1. Från 1895 fram till andra världskriget, vilket var en period då den först började utvecklas och där compradorbourgeoisin tar kontrollen i staten och tränger undan jordägarna, men fortsätter att respektera deras intressen.

2. En andra tidsperiod, från andra världskriget till 1980, var en period av fördjupning där en gren av storborgarklassen utvecklas till en byråkratisk borgarklass, härrörande från 1939 och Prados* första regeringsperiod där statens deltagande i den ekonomiska processen påbörjades. Detta deltagande, som senare växte och växte, beror på att storborgarklassen på grund av kapitalbrist inte förmådde fördjupa byråkratkapitalismen. Och så börjar det uppstå

* Manuel Prado, bankir och president i Peru 1939-1945 samt en andra gång 1956 till 1962, övers. anm.)

en kamp mellan de båda fraktionerna inom storborgarklassen, den byråkratiska och compradorerna. 1968 griper byråkratsborgarklassen statsmakten med hjälp av armén under Velascos militärkupp. Det leder till en stor ökning av den statliga ekonomin. Till exempel ökar antalet statliga företag från 18 till 180. Staten övergår därmed till att vara ekonomins drivkraft under ledning av byråkratsbourgeoisin, men det är just vid den här tiden som ekonomin går in i sin allvarliga kris.

3. Och en tredje tidsperiod som utgår från år 1980 och framåt däri byråkratskapitalismen hamnar i sin allmänna kris och slutligen kommer att krossas. Detta moment inleds samtidigt med folkkrigets inledande.

Eftersom det vi avhandlar här är en kapitalism som fötts terminalt sjuk, genomruten och fjättrad till feodalismen och därutöver är underkastad imperialismen, så befinner den sig i en allmän kris, på väg mot att krossas och det

finns inga åtgärder som kan rädda den. Det bästa den kan göra är att dra ut på sitt eget lidande. Likt ett döende djur kommer den att försvara sig genom att försöka slå ner revolutionen.

Om vi däremot ser på den här processen utifrån folkets perspektiv och väg, så grundades Perus kommunistiska parti under det första momentet med Mariátegui 1928, och landets historia kommer hädanefter att delas i två. Under det andra momentet rekonstituerades PKP som ett parti av ny typ med ordförande Gonzalo och man rensade ut revisionismen. Under de tredje momentet gick PKP in för att leda folkkriget, en avgörande milstolpe som radikalt förändrar historien genom att ta det största kvalitativa språnget mot att förverkliga maktövertagandet med hjälp av väpnad styrka och folkkrig. Allt detta bevisar tveklöst den politiska aspekt som ordförande Gonzalo anser vara nyckelfrågan: byråkratkapitalismen gör att förutsättningarna för revolutionen mognar och, nu då den träder in i sin slutfas, mognar

förutsättningarna för revolutionens utveckling och framgång mer och mer.

Det är av yttersta vikt att förstå hur han ser på byråkratkapitalismen som består av **den icke-statliga monopolkapitalismen och den statliga monopolkapitalismen**. Då ser man den skillnad som han drar mellan de två fraktionerna inom storbourgeoisin – den byråkratiska och compradorerna – och detta betonas just för att undvika risken att bli svans till någondera av dem. Detta är ett problem som vårt parti kämpade med under 30 år med en felaktig taktik. Det är viktigt att inse att när den nya makten konfiskerar byråkratkapitalet så står vi inför slutförändret av den demokratiska revolutionen och därefter kan vi övergå till den socialistiska revolutionen. Om man däremot bara riktar in sig på den statliga monopolkapitalismen, så lämnar man den andra parten – den icke-statliga monopolkapitalismen – i fred. Då skulle dessa storborgerliga compradorer kunna behålla sin ekonomiska ställning och till slut även återhämta sig och ta kont-

rollen över revolutionens riktning och sabotera dess övergång till en socialistisk revolution.

Ordförande Gonzalo drar även slutsatsen att byråkratkapitalismen inte är en process som är unik för Kina eller Peru, utan att **den medföljer de eftersatta förutsättningarna i de av imperialismen underkuvade förtryckta nationerna i Asien, Afrika och Latinamerika**, där dessa ännu inte har krossat sin kvarlevande feodalism och i än mindre grad utvecklat en egen kapitalism.

I korthet är denna marxist-leninist-maoistiska, Gonzalos tänkande tes beträffande byråkratkapitalismen huvudfrågan i den process som det samtida peruanska samhället genomgår, likväl som den anger revolutionens karaktär. Och denna huvudfråga är ett bidrag till världsrevolutionen som vi marxist-leninist-maoister, Gonzalos tänkande tar till oss.

Vilken **typ av stat** upprätthåller detta halvfeodala och halvkoloniala samhälle där byråkratkapitalismen utvecklas? Efter att ha analyserat det samtida peruanska samhället uti-

från Maos mästerliga tes ”om ny-demokrati” såg han att de många olika typerna av stats-system som finns i världen kan sammanfattas i tre grundläggande typer utifrån sin klassammansättning:

1) Republik under bourgeoisiens diktatur och där ingår både stater med den gamla demokratin och stater som befinner sig under en gemensam diktatur styrd av jordägare och storborgarklassen.

2) Republik under proletariats diktatur.

3) Republik under en gemensam diktatur styrd av de revolutionära klasserna.

Ordförande Gonzalo fastslår att den klassammansättning som kännetecknar den gamla reaktionära staten i Peru tillhör den första typen: gemensam diktatur styrd av godsägare och storborgarklassen där byråkrater och compradorer som i ömsom sammansvärjning och

tvist leder staten. Eftersom den historiska tendensen i Peru är att byråkratbourgeoisin tar sig an att styra staten innebär det nödvändigtvis att kampen blir lång och hård. Det är byråkratbourgeoisin som har makten i denna gamla godsägar-byråkratstat.

Samtidigt skiljer han, som ordförande Mao lärde oss, på *statssystem* och *regeringsform*, som är två delar av en enhet. Frågan om statssystem är den position som klasserna har i staten och regeringsformen är det sätt som dessa härskande klasser organiserar sin makt. Han lyfter fram att det huvudsakliga är att definiera statens klassammansättning eftersom den regeringsform som de inför både kan vara civil och militär, den kan ha val eller vara *de facto* [självutnämnd, övers. anm.], den kan vara demo-liberal eller fascistisk, men den representerar alltid de reaktionära klassernas diktatur. Om man inte ser den gamla staten på det sättet gör man misstaget att identifiera en diktatur med en militärregim och att en civil regering inte är en diktatur. Då följer man som en

svans på endera av storbourgeoisins fraktioner utifrån lögnen om att ”försvara demokratin” eller ”skydda sig mot militärkupper”. Detta innebär ställningstaganden som upprätthåller och försvarar den gamla staten istället för att sikta mot att förstöra den. Så är fallet med revisionisterna och opportunisterna i *Izquierda Unida* [Förenade vänstern, “vänsterparti” som existerade 1980-1995, övers. amn.].

Den gamla staten, som är underkastad imperialismen, i vårt fall främst yankee-imperialismen, upprätthålls av sin ryggrad – de reaktionära väpnade styrkorna. Den har en ständigt växande byråkrati och de väpnade styrkorna har samma karaktär som den stat de upprätthåller och försvarar.

Ordförande Gonzalo förklarar att ”det är detta sociala system som de styrande klasserna och deras yankee-imperialistiska husbonde drar nytta av och försvarar med blod och vapen med hjälp av godsägar-byråkratstaten, understödda av de reaktionära väpnade styrkorna. De utövar alltid sin klassdiktatur (stor-

bourgeoisins och godsherrarnas) antingen genom en militärdiktatur eller de facto-diktatur, eller genom regeringar som kommit fram genom val och som kallas författningsenliga.” Och detta är ett ”förlegat dominerande exploateringsystem som krossar och betvingar folket som utgör en kraftfull skapande styrka, den enda styrka som besitter förmågan att genomföra den djupaste revolutionära omvandlingen.”

3. MÅLTAVLORNA FÖR DEN DEMOKRATISKA REVOLUTIONEN

Ordförande Gonzalo lär oss att den demokratiska revolutionen har tre måltavlor: imperialismen, byråkratkapitalismen och halvfeodalismen. Någon av dem är den huvudsakliga beroende på i vilken fas revolutionen befinner sig. Idag, under agrarkrigets fas, är huvudmåltavlan halvfeodalismen.

Imperialismen är för oss framför allt yankee-imperialismen eftersom det är den huvud-

sakliga imperialistmakt som dominerar oss och som fortsätter att utöka sin dominans och förankra vår situation som halvkolonialt land. Men vi ska också avvärja alla inträngningsförsök av den ryska socialimperialismen och de andra imperialistiska makterna och vi ska utnyttja de olika fraktionerna inom den gamla staten och fördjupa dess motsättningar och isolera huvudfienden för att kunna angripa den. Byråkratkapitalismen är ett ständigt hinder för den demokratiska revolutionen och agerar för att upprätthålla halvfeodalism och halvkolonialism i imperialismens tjänst. Halvfeodalismen som lever kvar under nya former utgör det grundläggande problemet i landet.

4. UPPGIFTER FÖR DEN DEMOKRATISKA REVOLUTIONEN

1. Att krossa den imperialistiska dominansen, för oss framför allt yankee-imperialismen, och värna oss från hot från den andra supermakten, den ryska socialimperialismen, och från

andra imperialistiska makter.

2. Att krossa byråkratkapitalismen genom att konfiskera det statliga och icke-statliga monopolistiska storkapitalet.

3. Att krossa godsägarnas feodala egendom genom att konfiskera sammanslutningarna likväl som de icke-sammanslutna storegendomarna, som överlämnas till bönderna, framför allt till de fattiga bönderna, utifrån devisen "Jorden till de som brukar den."

4. Att ge stöd till mellankapitalet som tillåts fortsätta verka men påläggs vissa villkor.

Allt detta innefattas i att störta den gamla staten genom folkriget med de revolutionära väpnade styrkorna och att kommunistpartiet leder uppbyggnaden av den nya staten.

5. SAMHÄLLSKLASSERNA I DEN DEMOKRATISKA REVOLUTIONEN

Ordförande Gonzalo definierar de samhällsklasser som utifrån revolutionens förutsättningar ska förenas: proletariatet, bönderna, främst fattigbönderna, småbourgeoisin och mellanbourgeoisin. De klasser som utgör måltavlorna är: godsherrarna både av den gamla och nya typen, byråkratbourgeoisin och compradorbourgeoisin.

Ordförande Gonzalo talar om: ”bönderna som främsta drivkraft (...) med en många gånger hundraårig rätt till grundläggande återupprättelse genom 'Jorden till de som brukar den', som trots sin outtröttliga kamp ännu inte lyckats uppnå den”, ”Proletariatet (...) den klass som leder vår revolution (...) som genom en lång kraftfull kamp lyckats tillskansa sig ynkliga löneförhöjningar och erövringar från sina exploatörer för att sedan förlora dem i varje ekonomisk kris som samhället genomgår. Ett proletariat som därmed kämpar i en ond-

skefull järnring”, ”En småborgarklass, en bred samhällsklass så som den ser ut i outvecklade länder, som ser sina drömmar krossas på grund av en obönhörlig fattigdom som den rådande sociala ordningen påtvingar dem”, och ”En mellanbourgeoisi, en nationell borgarklass som är svag och saknar kapital och som utvecklas vinglande och kluvet mellan revolution och kontrarevolution.” ”Fyra klasser som historiskt sett utgör folket och revolutionens drivkrafter men av dem är det huvudsakligen de fattiga bönderna som är den främsta drivkraften.”

Han tillskriver särskild vikt till den vetenskapliga organisationen av fattigdomen, en uppgift som härrör från Marx, och som för oss innebär att organisera de till största delen fattiga bönderna och de fattigaste massorna i städerna i kommunistpartiet, Folkets gerillaarmé, och i den nya staten som tar formen av folkkommittéer. Han fastställer även ett samband: att prata om bondefrågan är att prata om jordfrågan, att prata om jordfrågan är att

prata om det militära problemet, att prata om det militära problemet är att prata om maktproblemet och om den nya staten, som vi uppnår genom den demokratiska revolutionen som leds av proletariatet genom dess parti, kommunistpartiet. Han fastställer att i folkkriget utgör bondefrågan grunden och den militära frågan vägledningen. Dessutom är hegemoni vid fronten omöjlig utan beväpnade bönder. Det är alltså av största betydelse att förstå bondefrågan som grundläggande i alla aktioner under den demokratiska revolutionen och senare i den socialistiska revolutionen.

Proletariatet är den ledande klassen och han lär oss att det är den klass som garanterar revolutionens kommunistiska inriktning. I förening med bondeklassen ingår den i arbetar- och bondealliansen som utgör basen för fronten. Proletariatet är till största delen koncentrerat till huvudstaden och är proportionellt sett är större än i Kina, men för varje dag minskar den procentuellt i Peru, vilket är en situation som är specifik för oss i Peru. Vi mås-

te därför tillämpa folkkriget i den demokratiska revolutionen konkret och arbeta i städerna som komplement. Proletariatet är en klass som har varit kapabelt att skapa ett kommunistparti, som är marxistiskt-leninistiskt-maoistiskt, Gonzalos tänkande. Ett parti som i sin tur alstrat en Folkets gerillaarmé som man allomfattande leder, och en ny stat som man leder i en gemensam diktatur. En klass som under nära 20 år av rekonstitutionsprocessen och sju år i ledningen för folkkriget har förmått folket ta ett stort historiskt språng.

Det är avgörande att förstå partiets ledande roll i den demokratiska revolutionen eftersom den garanterar den rätta kursen mot kommunismen. Utan proletariatets ledning hade den demokratiska revolutionen tagit formen av en väpnad aktion under ledning av borgarklassen och den hade hamnat under förmyndarskap av en supermakt eller en annan imperialistisk makt.

Till dessa två klasser läggs småborgeoisin och tillsammans utgör de den konstanta stam-

men i den revolutionära fronten, som inte bara är en front utan en front i folkriget. Den utgör klassernas ramverk för den nya staten, med folkkommittéerna på landsbygden och *Movimiento Revolucionario de Defensa del Pueblo* [Den revolutionära rörelsen för folkets försvar] i städerna.

När det gäller mellanbourgeoisin så deltar de idag inte i revolutionen men man respekterar deras intressen och de utgör ingen måltavla för den demokratiska revolutionen. Det är en klass som drabbas av allt större restriktioner från reaktionen, men dess natur är dubbel och i den demokratiska revolutionens process kan de inom en kort tidsrymd stå på revolutionens sida. Om man däremot inte tar hänsyn till mellanbourgeoisins intressen så skulle revolutionen ändra karaktär och inte längre vara demokratisk utan socialistisk.

Allt detta leder fram till att den nya staten som vi bildar under den demokratiska revolutionen ska vara en gemensam diktatur, en allians av fyra klasser ledda av proletariatet gen-

om dess parti, det kommunistiska partiet – en diktatur som styrs av arbetare, bönder, småborgare, och under vissa villkor det nationella borgerskapet, eller mellanbourgeoisin. En diktatur som idag består av tre klasser eftersom mellanbourgeoisin inte deltar i revolutionen. Dessa klasser som formerar sig som en diktatur med ny-demokrati när det gäller statssystemet, folkförsamling när det gäller regeringsformen.

6. GRUNDLÄGGANDE MOTSÄTTNINGAR I DEN DEMOKRATISKA REVOLUTIONEN

Ordförande Gonzalo fastställer att det finns tre grundläggande motsättningar i den demokratiska revolutionen: motsättningen mellan nation och imperialism, motsättningen mellan folket och byråkratkapitalismen och motsättningen mellan massorna och feodalismen. Av dessa kan vilken som helst utgöra huvudmotsättningen beroende på i vilken fas av revolutionen man befinner sig. Eftersom vi idag be-

finner oss i ett agrarkrig så är huvudmotsättningen, även om vi riktar in oss på alla tre, den mellan massorna och feodalismen. Den har en utvecklingsprocess som består av olika faser av kriget. På så sätt har huvudmotsättningen mellan massorna och feodalismen i vårt fall tagit formen av en motsättning mellan massorna och regeringen, och sedan som en motsättning mellan en ny stat och en gammal stat. Dess perspektiv är motsättningen mellan det kommunistiska partiet och de reaktionära väpnade styrkorna.

7. REVOLUTIONENS OLIKA STEG

Ordförande Gonzalo lär oss att den demokratiska revolutionen är ett nödvändigt första steg för de förtryckta nationerna som sedan kommer att genomgå flera olika steg utifrån hur motsättningarna kan lösas. Han ser ett oupplösligt förhållande och en oavbruten väg mellan den demokratiska revolutionen och det andra steget som är den socialistiska revolution-

en, med en serie kulturrevolutioner i perspektiv för att uppnå kommunismen och tjäna världsrevolutionen. Därför följer vi ett maximiprogram och ett minimiprogram.

Minimiprogrammet är programmet för den demokratiska revolutionen, som specificeras under varje fas och innebär (1) en ny politik, med gemensam diktatur för de fyra klasserna, (2) en ny ekonomi genom konfiskeringen av det imperialistiska storkapitalet, byråkratkapitalismen och storgodsägarkapitalet och överlämnandet av detta till bönderna (främst de fattiga bönderna), (3) en ny kultur som är nationell, (det vill säga antiimperialistisk), demokratisk (det vill säga för folket), och vetenskaplig (det vill säga grundad på marxismen-leninismen-maoismen, Gonzalos tänkande).

Maximiprogrammet innebär att man tar hänsyn till att vi som kommunister är inriktade på att utrota de tre ojämlikheterna: mellan stad och land, mellan intellektuellt och manuellt arbete och mellan arbetare och bönder. Det är två program som vi ger våra liv för. Vi står

upp mot alla typer av kränkningar, trakasserier och skändligheter och bara vi kommunister kan se till att revolutionen håller sin riktning.

Så lägger ordförande Gonzalo fram det för oss: ”Den här demokratiska revolutionen, vad är dess kärna? Det är ett böndernas krig lett av kommunistpartiet, den har som mål att skapa en ny stat som utgörs av fyra klasser för att tillintetgöra imperialismen, storborgarklassen, jordägarna och på så sätt uppfylla sina fyra uppgifter. Den demokratiska revolutionen har en huvudsaklig form för sina strider, folkkriget, och en huvudsaklig organisationsform, de väpnade styrkorna. Den är därmed svaret på jordproblemet, det nationella problemet, krossandet av byråkrat-godsägarstaten och de reaktionära väpnade styrkorna som är dess ryggrad, för att uppnå det politiska målet att bygga en ny stat, en ny stat med en ny-demokrati och skapa folkrepubliken av ny-demokrati och ofördröjligen gå vidare till den socialistiska revolutionen. Kort sagt konkretiseras den demokratiska revolutionen i bondekriget lett

av kommunistpartiet. Alla andra tillvägagångsätt är inget annat än en tjänst åt byråkrat-godsägarstaten.”

Ordförande Gonzalos sammanfattning visar giltigheten hos de två stegen i de förtryckta nationernas revolutioner och fastställer att den proletära världsrevolutionen består av tre typer av revolutioner. Genom att utföra den demokratiska revolutionen tjänar Perus kommunistiska parti världsrevolutionen och ordförande Gonzalo ger bidrag till denna. Vi, marxist-leninist-maoister, Gonzalos tänkande, följer linjen för den demokratiska revolutionen som den fastställts av ordförande Gonzalo.

8. HUR TILLÄMPAS DEN DEMOKRATISKA REVOLUTIONEN IDAG?

Över sju år av folkrig i Peru har visat det riktiga och korrekta i Gonzalos tänkande och vi ser att PKP, med ordförande Gonzalos anförarskap, leder bönderna, framförallt de fattiga, med vapen i hand. Det skapas en gemensam

diktatur av arbetare, bönder och småborgare under proletariats hegemoni, med respekt för mellanbourgeoisens intressen, och krossar tretton sekel av den reaktionära staten. En diktatur tar form och utövas genom de idag klandestina folkkommittéerna, vilka är uttryck för den nya staten och utövar sin makt via folkförsamlingar där alla uttrycker sin åsikt, väljer, dömer eller sanktionerar. Det är en tillämpning av verklig demokrati. De tvekar inte att använda sig av diktaturen och olika maktmedel för att behålla makten och försvara den från de exploaterande klasserna, förtryckarna, pamparna och lakejerna. Med detta definieras en ny politik och ett framsteg för maktövertagandet underifrån. Man krossar själva grunden till dagens samhälle, halvfeodalismen, och inför nya sociala produktionsförhållanden där man tillämpar en ny ekonomi. Man håller den särskilda taktiken i kampen om jorden i åtanke, att bekämpa det associativa ägandet, neutralisera de rika bönderna, vinna över mellanbönderna och stödja sig på de fattiga bönder-

na. Jordprogrammet - "Jorden till de som brukar den" genom konfiskering och individuell utdelning till bönderna - utvecklas i en process. Utjämningsplaner genomförs vars konkreta mål är att krossa de halvfeodala förhållandena och demontera produktionsprocessen med svärds klingan riktad mot att knäcka gamonalväldet med väpnade aktioner. Man tillämpar kollektiv sådd och skörd även när vi ännu inte har makten och Folkets gerillaarmé inte är tillräckligt utvecklad. Alla bönder brukar allas jord gemensamt och detta gynnar alltid de huvudsakligen fattiga bönderna. Om det uppstår ett överskott bestäms en form av skatt varpå dessa produkter och skörd delas ut till de mest fattiga och medelbönderna.

De rika böndernas mark rörs inte såvida det inte råder underskott, men man sätter villkor för dem. Detta är en politik som har haft mycket positiva resultat. Man gynnar de fattigaste, man höjer kvaliteten på produkterna och framför allt försvarar man sig bättre.

Perspektivet för denna politik är jordin-

vasion och individuell utdelning. Vi har särskilt i nya landsbygdszoner också genomfört och tillämpat jordinvasioner och individuell utdelning och på så sätt startat kampen på landsbygden, stört den gamla statens och de olika regeringarnas planer och organiserat det väpnade försvaret alltefter förutsättningarna. Vi spridit jordinvasionerna i hela landet.

Dessutom lyckas man med organiseringen av ett helt folks produktion. Man ordnar till exempel utbytet av produkter och frön, insamlingen av ved och koschenill [färgämne som utvinns ur en insekt, övers. anm.], kollektiva butiker, handel och åsneskötseln. Denna process tjänar sedan aktionerna i städerna – sabotage mot statliga demo-borgerliga eller korporativt-fascistiska organisationer, statliga och privata och imperialistiska banker eller privata och imperialistiska, supermakternas eller de andra makternas ekonomiska centra, industri- och ”forsknings”-anläggningar och byråkratkapitalistiska företag som Centromín Perú. Även selektiva tillintetgöranden, agitationskampanj-

erna och den väpnade propagandan stärks.

På denna nya politik och nya ekonomi reser sig en ny kultur som bultar i hjärtat på de fattiga bönderna. Grundskoleutbildningen är en fråga som kräver stor uppmärksamhet av oss. Den utövas i formen av samundervisning med utbildning i kombination med arbete och innefattar ett grundprogram för barn, vuxna och massorna i allmänhet. Detta är väldigt viktigt. Problem rörande massornas hälsa och rekreation äger också stor vikt.

På så sätt organiseras massorna. De mobiliseras, politiseras, organiseras och beväpnas, med målet att skapa ett hav av väpnade massor, med sin grund i ideologin – marxism-leninismen-maoismen, Gonzalos tänkande – och under ledning av partiet, med erfarenheterna från folkriget och framför allt den nya makten, som de utövar, erövrar, försvarar och utvecklar i form av folkkommittéer, stöd-baser på väg mot folkrepubliken av ny-demokrati.

Detta är den demokratiska revolution som partiet specificerat för det peruanska samhäll-

et, som störtar imperialismen, byråkratkapitalismen och halvfeodalismen genom det enhetliga folkriget, med landsbygden främst och staden som komplement. Det är inte tal om den ”demokratiska revolution” som förkunnats av den nuvarande fascistiska och korporativa Apraregeringen som förnekar det peruanska samhällets natur, samhällsklasserna och klasskampen, särskilt den gamla statens kännetecken som byråkrat-jordägarstat, samt behovet av våld för att slå omkull den. Det är en demokratisk revolution som är marxistisk-leninistisk-maoistisk, Gonzalos tänkande och utgör en flammande låga som tjänar den proletära världsrevolution. Dess garanti är ordförande Gonzalos mästerliga ledning.

NER MED BYRÅKRAT-GODSÄGARSTATEN!

*FÖR FOLKREPUBLIKEN PERU AV
NY-DEMOKRATI!*

LEVE DEN PERUANSKA REVOLUTIONEN!

Bilaga: Ur PKP:s Program (1988):

”Perus kommunistiska parti – det peruanska proletariats förtrupp och del av det internationella proletariats – framhäver i synnerhet följande enkla punkter:

- Den enda grundläggande lagen för den eviga materiens oavbrutna omvandlingsprocess är lagen om motsättningar.
- Massorna skapar historien, och ”det är rätt att göra uppror.”
- Klasskampen, proletariats diktatur och den proletära internationalismen är nödvändiga.
- Det behövs ett marxist-leninist-maoistiskt kommunistparti som bestämt tillämpar självständighet, autonomi och självförsörjning.
- Imperialismen, revisionismen och reaktionen ska bekämpas oförsonligt och oavbrutet.
- Makten ska erövrats och försvaras genom folkkrig.
- Partiet ska militariseras och revolutionens tre instrument ska konstrueras koncentriskt.
- Tvålinjekampen är drivkraften bakom partiets utveckling.
- Ideologin ska ständigt omvandlas och politiken ska sättas som befäl i allt arbete.
- Partiet ska tjäna folket och den proletära världsrevolutionen.
- Medlemmarna ska arbeta med total osjälviskhet och en korrekt och rättvis arbetsstil.
- Perus kommunistiska parti har kommunismen som sitt slutmål. Givet att dagens peruanska samhälle förtrycks och utsugs av imperialismen, byråkratkapitalismen och halvfeodalismen, står revolutionen här inför ett demokratiska stadium. Därefter ett socialistiskt stadium vari en rad kulturrevolutioner utvecklas. Det av partiet ledda folkkriget ämnar alltså idag utveckla den demokratiska revolutionen med målet att ta makten i hela landet.”

Innehåll:

Sida 3: Inledning

**Sida 6: Det nuvarande peruanska
samhällets natur**

Sida 30: Måltavlorna för DR

Sida 31: Uppgifter för DR

Sida 33: Samhällsklasserna i DR

Sida 38: Grundläggande motsättningar i DR

Sida 39: Revolutionens olika steg

Sida 42: Hur tillämpas DR idag?

